

— Δυνατώτερα, φωνάζουν τινές.

— Είμαι νηστικός, και θα τὰ πῶ σιγά, σιγά! Ἐργαζόμενος; εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἀνεῦρον τὸ ἔλλειμμα, τὸ ἀνέφερα εἰς τὸν Σαμοθράκην κλ. κλ. Δὲν μὲ ἤκουσαν, ἐζήτησα ἀδειαν, δὲν μού τὴν ἔδωκαν, ἔδωκα τὴν παραίτησίν μου, μού τὴν ἔδωκαν.

— Διατί παρατήρητες;

— Διότι δὲν ἀντιῆχον εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς πατρίδος.

— Ὅταν σὲ ἐζήτησαν εἰς τὸν αἰκὸν σου διὰ τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν, τί ἀπεκρίθη;

— Οὐφ, ἀδελφέ, θὰ καθίσω νὰ φάω!

Βλέπετε ὅτι τὴν φράσιν αὐτὴν δὲν ἀντιῆχον εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τοῦ στομάχου του. Ὅταν ἀργότερον τὸν ἠρώτησαν περὶ τῆς ἐνοχῆς τῶν ἐπάρχων, εἶπεν, ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἔχωσι τοιαύτην, διότι μιά φορά και ἐγὼ ποῦ ἤμουν Ταμίας, ὁ Ἐπαρχος μού εἶπεν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διαβάσω τὸ πρωτόκολλον τῆς παραδόσεως, διότι ἔχω πεποίθησιν εἰς τὸ ὑποκείμενόν σου.

— Καὶ διὰ τοῦτο τὸ ὑποκείμενον δὲν εἶναι κατηγορούμενον, εἶπε κάποιος ἐκεῖ διδάσκαλος καλαμπουρίζων.

— Τότε ἐξηκολούθησεν, ἐφάγαμε και μία βασιλόπητα, ἐσφάξαμε και ἓνα πετεινό, και συνεπέραναν ὅτι τὸ πρωτόκολλον, ἡ βασιλόπητα και ὁ πετεινός εἶναι πράγματα φαγώσιμα.

I. Ζαῆμης.

— Εἰς τὸ βιβλίον, λέγει, τῆς γενικῆς ληψοδοσίας εὔρον ἔλλειμμα κατὰ μῆνα ἐξογκούμενον: τοῦτο ἀνέφερον εἰς τὸν κ. Τομαρόπουλον: ἀλλ' οὗτος μὲ εἶπεν:

— Γράψε ὅτι σοῦ δίδουν και ἄφησε ἐκείνους νὰ κάνουν καλὰ μὲ τὸ Βελέντζα.

— Τί σοῦ εἶπεν ὁ Τραβερόσαρος;

— Μοῦ εἶπεν, **Οὐδείς** δύναται νὰ μὲ καταδιώξη, ἀφοῦ ὁ Ὑπουργός; μὲ εἶπεν, «ἐξακολουθεῖ νὰ διευθύνῃς ὅπως ἔχει τὸ ταμεῖον».

Ἐγὼ τὰ ἐκατάλαβα και εἶπα αὐτὰ εἶναι λόγια τῆς καραβάρας! κατόπιν ἐμπλέκεται εἰς μερικὰς ἐρωτήσεις τοῦ Προέδρου, τοῦ Εἰσαγγελέως και τῶν συνηγόρων, και τότε μόνον ἡ ταχύπτερος φήμη διὰ τοῦ στόματος ὄλων ἀφίνει τὸ βακχικὸν ῥῆμα: — Τὸ τσοῦζει, τὸ τσοῦζει!

Σ. Μπάσδελης.

Ὅτι και αὐτὸς ἐκ τῶν βιβλίων ἔλαβεν ὑπονοίας ὅτι ὑπάρχει ἔλλειμμα ἐνεκα τοῦ ἐξωγκωμένου ὑπολοίπου, και ὅτι τὰς ἀρχὰς τοῦ 1881 ὁ Σαμοθράκης τοῦ ἐπέδειξε πρὸς τὸν Σωτηρόπουλον ἐπιστολὴν τοῦ Βελέντζα, ἧς τὸ περιεχόμενον δὲν εἶδε.

Και αὐτὸν τὸν μάρτυρα εἰσαγούσιν εἰς τὰ λαβυρινθώδη τοῦ λογιστικοῦ Μέγαρον, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ πλέον καθὼς και οἱ λοιποὶ συνάδελφοί του, μάτην προσπαθοῦντος τοῦ Προέδρου και τῶν συνηγόρων νὰ ὑπομνησκῶσι τὴν εἰδικότητά των περὶ τὰ λογιστικά και ἐπειδὴ δὲν εὑρίσκουν διέξοδον, ὁ κ. Πρόεδρος τοῖς δανεῖζει τὴν θύραν τοῦ Δικαστηρίου.

Φιλοπόμ. Θεαγένης.

Ἐξ ἀκοῆς γνωρίζει ὅ,τι γνωρίζομεν ὅλοι, και μόνον ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γνωρίζει ὅτι τὸν ἔφερον ἐδῶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ περὶ τίνος πρόκειται.

Ἐν τούτοις διὰ συμπερασμάτων ἀποδίδει ἐνοχὴν εἰς τὸν Βελέντζαν και τοὺς ἐν τῷ λογιστηρίῳ κατηγορουμένους. Χωρὶς δὲ νὰ θέλῃ τοῦ διαφεύγει και ἓνα καλαμπουράκι.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 394)

«Μὴ μου ἄπτου!» Καὶ πρὸς τὸν τολμηρὸν τὸν θεώμενον ἐκ περιεργείας τὴν ἐπὶ τοῦ σαλευομένου ἐκ τῆς ἐκρήξεως ἐδάφους πάλιν τοῦ ἄφρονος: «Ἀὔσον τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου!»

Ἦ, μὴ νομίσητε ὅτι εἶναι γαλῆ παιζούσα μὲ τὸ θῦμά της, ὡς μὲ μῦν. Τὸ θῦμα κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην γίνεται σφαγὴς, και ὑπὸ τὴν πίεσιν αὐτοῦ σφραδάζει μετ' ἀγωνίας ὁ παράβολος θηρευτής, ὅστις, διότι ἤκουσε τὸ πτερυγισμα τῆς ὀρνιθικῆς; και ἀναιμιζούσης διαβάσεώς του, ἐφραντάθη ὅτι τὸ συνέλαβε.

Σκοπὸς ἡμῶν εἶναι νὰ ρίψωμεν τὰς γραμμάς ταύτας ὡς πέπλον ἐπὶ παντὸς ἐνδεχομένου και φευκτέου, και νὰ ἀντιπαρέλθωμεν. Ἄς ἐπιπροσθῶσιν αὐται πᾶσαι ἀμάκτυρον και ἀνομολόγητον δυστυχίαν, μὴ δυναμένην νὰ περιγραφῆ. Δὲν θέ-

λομεν διηγηθῆ οὐδὲν, ὅπερ νὰ μὴ παρέχῃ ἡμῖν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ὕλην πρὸς περιγραφὴν του. Ὁ οὐρανὸς και ἡ ἀπελπισία λαλοῦσι μὲ ἀποσιωπητικά, ὡς εἶπε ποιητής τις, ὅστις διὰ τοῦτο ἴσως κί προώρως ἐσιώπησε....

Μὴ κινεῖτε τὰς μυστηριώδεις ταύτας ἴνας, ἀς πάντες αἰσθάνσθε και τὸν μηχανισμόν αὐτῶν δὲν κατανοεῖτε. Δὲν εἶναι χορδαὶ κιθάρας, ἡ δὲν εὐρέθη ἡ χεὶρ ἥτις θὰ ψάσῃ αὐτάς, και τὸ πληκτρον ὅπερ θὰ τὰς κρούσῃ. Δὲν εἶναι χορδαὶ κιθάρας, εἶναι αἱ χορδαὶ τῆς καρδίας σας. Εἰξέρω ὅτι οὐδεὶς τολμᾷ ποτε ν' ἀτενίσῃ ἐντὸς ἑαυτοῦ, ὡς εἰς βαθὺν και ἀπύθμενον φρέαρ, πρὸς ὃ ἰλιγγιᾷ ἡ ὄρασις. Κατοπτρίζεσθε μᾶλλον ἐν τοῖς σφάγμασι τοῦ πλησίον, και εὐλόγως πράττετε. Συμβουλεύω πρὸς πάντας τὴν ὑποκρισίαν, και ἡ συμβουλή μου εἶναι ἄλλως περιττή, ὅσον και ἂν σὰς συνεβούλευον τὴν εὐλικρίνειαν, ἥτις εἶναι ὅλως ἀδύνατος ἐν τῷ κόσμῳ. Ἄλλ' ἡ ὑποκρισία ὑμῶν εἶναι τόσο διαφανής, ὅστε οὐδ' ἑαυτὴν δύναται ν' ἀποκρύψῃ οὐδὲ τὴν τοῦ ὀμοιοπαθοῦς ὑμῖν ν' ἀντικατοπτρίσῃ.

Ζητεῖτε ἠθικὰ βιβλία; Ἄλλὰ ποῦ θὰ εὑρητε τὴν ἠθικὴν;... Οὐδὲν ἄλλο εἴμεθα ἢ Ἠχώ. Προτιμᾶτε τοὺς φαρμακεῖς, τοὺς παρασκευάζοντας ὑμῖν πρὸς σιτισμὸν τὰς ἰδίας ὑμῶν κακίας, τὰ ἴδια ὑμῶν πάθη κεκοσμημένα; Προτιμᾶτε τὴν ἐποποιεῖαν τῶν κοινωνικῶν βδελυριῶν και αἰσχροτήτων ἢ τὸν σατυρισμὸν αὐτῶν; Εἰς μάτην θέλομεν περιμένει τὴν ἀπάντησίν σας περὶ τούτου. Αὕτη δὲν θὰ εἶναι ὀριστική. Διὰ τοῦτο θέ-

— Ο Μεγαπάνος, τὸν ἐρωτᾷ ὁ Πρόεδρος, διατί ἐπέιξε τὸν Βελέντζα;
— Διὰ τὴν καλύπτει!

Φίλιπ. Θεαγένης.

Καὶ αὐτὸς ἐξ ἀκοῆς καταθέτει μερικά γεγονότα περὶ τοῦ ἐλλείμματος, τὸ ὁποῖον, λέγει, ἦτο πασίγνωστον καὶ τρόπον τινὰ ἀπορεῖ πῶς τῷ ἀπευθύνεται ἐρώτησις περὶ τούτου!
— Ἀπὸ τὸν καιρὸν, λέγει, τῆς ἐπαναστάσεως ἐγένετο λόγος ἐν Θήβαις περὶ τοῦ ἐλλείμματος!
"Ἐχομεν λοιπόν, βλέπετε, δύο ἐπαναστάσεις, θέλει νὰ εἴπῃ ὁ μάρτυς, καὶ ἀπέρχεται.

(ἀκολουθεῖ)

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τοὺς βλέπετε, 110 εἶναι οἱ συμπολιτευόμενοι καὶ 37 μόνον οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, εἰς τὴν τελευταίαν τῆς Βουλῆς συνεδρίασιν. Ἐμείναν τόσοι οἱ ἀντιπολιτευόμενοι φοβηθέντες μὴ τοὺς ἐπιτεθοῦν οἱ Μάνδαλοι τῆς Δεξιᾶς; "Ὅχι, ἀλλ' ἀνεχώρησαν εἰς τὰς πατρίδας των ἢ μένουσιν ἀκόμη εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ δὲν προσέρχονται. Εἶναι χριστιανοί, εἶναι οἰκογενειάρχαι, ἔχουν κοινωνικὰ καθήκοντα. Διὰ τοὺς συμπολιτευομένους ὅμως, Πατρίς, Χριστὸς, Χριστοῦγεννα, παδιά, οἰκογένεια, πσουρέκια, κίττιαις, ὅλα αὐτὰ ἐμπεριέχονται ἐν τῇ Ἐξουσίᾳ, ἐπομένως, δὲν τὸ κοινοῦν. Ἐάν ἦσαν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι Κυβέρνησις καὶ οἱ συμπολιτευόμενοι ἀντιπολίτευσις, τότε οἱ πρῶτοι θὰ ἐφαντάζοντο τὸ Χριστὸν γεννηθέντα ἐπὶ τοῦ Βήματος τῆς Βουλῆς, ὅπερ θὰ ἦτο ὁ σταῦλος· ὅσον δι' ἄλλα,

θὰ μετεβάλλοντο τινὲς ἐξ αὐτῶν εἰς τοιαῦτα, καὶ μάγοι φέροντες δῶρα θὰ ἦσαν οἱ ὑπουργοί· οἱ δὲ νῦν συμπολιτευόμενοι θὰ ἦσαν καλοὶ χριστιανοί, καλλίτεροι οἰκογενειάρχαι, κάλλιστοι πατριῶται.

Καὶ τὸ συμπέρασμα; Πῶς νὰ μὴν φοβῆσαι τοιοῦτους ἀνθρώπους ἐν ἔτει προοδευτικῶ λήγοντι 1882, θυσιάζοντας τόσα τιμαλφῆ πράγματα ἐξ ἀπλῆς γυλοπατρίας;

Αἱ δύσεις αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἀποτελοῦσι τὰς θελκτικωτέρας καὶ χορῶν καὶ μουσικῶν συμφωνιῶν καὶ θεατρικῶν παραστάσεων ἐσπερίδας. Ἐκεῖναι αἱ συχναὶ ἐναλλαγαὶ τοῦ ὀρίζοντος συγκροτοῦσι μπαλέτο ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς νὰ εἴπωμεν τὸ *Excelsior*, τῶν σκηνογραφικῶν στιγματικῶν χρωματισμῶν ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ ζωγράφου. Δὲν εἶναι πλέον γαλανὸν τὸ γαλανόν, ῥόδινον τὸ ῥόδινον, χρυσοῦν τὸ χρυσοῦν· ἀλλ' εἶναι εἰς ἑκατομμύρια ὀφθαλμῶν γλαυκοπιδῶν χυνόμενα ῥόδα καὶ σπειρόμενος εἶτα χρυσὸς διὰ τὴν κατακλίση καὶ ἔπειτα ἀπλούμεναι τριανταφυλένια ταινίαι ἐπὶ τῶν συμπαιθτικωτέρου γαλανοῦ χρώματος ἐσθῆτων καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὡς λευκαὶ ὀπτασίαι κατάλευκοι νυμφικοὶ πέπλοι, καὶ ἀνοίγοντ' ἔπειτα χοροὶ καὶ κυνηγοῦνται ἢ ἀγαλλοχοροῦσι σύννεφα κυανοροδόλευκα καὶ πάλιν μία πορφύρα ἀνατέλλει, ὡς νὰ βλέπῃς ὅτι ἔρχονται οἱ βασιλεῖς καὶ σκορπᾷ πρὸ τῶν ποδῶν των ῥόδα καὶ μενεξέδες ἀπὸ ἀργυρῶν δίσκων σειρὰ θεραπόντων καὶ τότε ὄνειρεύεσαι νομίζων ὅτι ἐνωτίζεσαι βαθεῖαν ἐλαφρὰν μουσικὴν ἢ ὅτι ἐν συνοδίᾳ μὲ ἀγγελικῶν κορμῶν μὲ τὸ ὁποῖον ἐχόρευσε ἐπὶ διδανίῳ ῥοφᾶς ἀναφυκτικόν, διότι αὐτὴ ἢ οὐρανόθεν δύσεις σὲ πληροῖ βρυστῆς γαλήνης ἐν ἣ κολυμβοῦν οὐ μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ σου, ἀλλὰ ὅλος ὁ ὀργανισμὸς σου! Μὴν περιμένετε μόνον τὴν πρωίαν, ἦτοι τὸ τέλος τῆς δύσεως· καθὼς εἰς τοὺς χοροὺς ἐάν τυχόν δὲν σπεύσετε νὰ φύγετε μὲ τὰ φανάρια ἢ τὴν σελήνην, ἀλλὰ σὰς προκατα-

λομεν ἐξακολουθήσει τὴν εἰμαρμένην ἡμῶν καὶ κοπιώδη πεζοπορίαν.

Ἄλλ' ἀρκούντως ἐπλανήθημεν ἐν τῷ γενῷ ἅς βαδίζομεν ἤδη ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Ὁ Ἰωάννης Βενδίκης (τὸ ὄνομα τοῦτο εἶχε δώσει ὁ Μηνᾶς, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται, εἰς τὸν τραυματίαν τὸν νοσηλευόμενον ὑπὸ τῆς γραίας Φορκίνας) εἶχε λάβει τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅτε ἀπῆλθεν εἰς Βενετίαν πρὸ τινων μηνῶν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ ἐταίρου Μηνᾶ. Καὶ εἰς ἄλλους μὲν τὸ ὄνομα τοῦτο ἐφαίνετο παραγόμενον ἐκ τοῦ βενεδικοῦ, εὐλογῶ, εἰς ἄλλους, δὲ ἐκ τοῦ βίνδικο, ἐκδικούμαι. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα τὸν εἶχε γνωρίσει καὶ ὁ ναύτης Καρτάτσης, αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε λάβει ποτὸν τι φλωρίων παρὰ τοῦ Μάρκου Σανούτου διὰ τὰ χασμέρια του, καὶ διὰ τὴν περὶ τῆς ἐν Βενετίᾳ παρουσίας τοῦ Ἰω. Μούχρα καταγγελίαν.

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης εἶχεν εὐρεθῆ ὑπ' εὐσπλαγγῶν τινῶν ἀλιείων πρωίαν τινα τετραυματισμένος καὶ ἡμιθανὴς ἐπὶ τινος ἐρήμου παραλίας οὐχὶ μακρὰν τῆς Βενετίας καὶ εἶχε τύχει περιθάλψεως παρ' αὐτοῦ. Ὁ αὐτὸς εἶχε κρούσει νύκτα τινὰ τὴν θύραν τῆς γνωρίμου του, τῆς χειρομάντιδος καὶ νοσοκόμου Φορκίνας, καὶ εἶχε νοσηλευθῆ ὑπ' αὐτῆς ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης ἦτο, φαίνεται, ὁ ἀνὴρ ὅστις ἐπάλασε κατὰ τινὰ νύκτα μὲ τὸν Μάρκον Σανούτον τὴν προμερὰν ἐκεῖνην πάλιν, ἐξ ἧς ἀμφοτέρω ἐξῆλθον, ὡς ἐκ θαύ-

ματος, ζῶντες εἰσέτι, ἀποῦ ἔδειξαν ἀντοχὴν καὶ καρτερίαν ἀπίστευτον. Ὡς φαίνεται δὲ, ὅτε ὁ Ἰω. Βενδίκης ἐρρίφη εἰς τὴν θάλασσαν κατόπιν τοῦ Μάρκου Σανούτου, τοῦ εἶχεν ὀλισθήσει καὶ ἐκφύγει ἀπὸ τῶν χειρῶν τὸ λίαν ἠκονημένον καὶ αἰχμηρὸν ἐγχειρίδιον, ὅπερ ἐκράτει, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδυνήθη νὰ φονεύσῃ τὸν ἐχθρόν του. Ὁ δὲ Μάρκος Σανούτος εἶχε χάσει τὸ φονικὸν ὄπλον, ὅπερ εἶχεν ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του ἐπ' αὐτῆς τῆς γονδόλας, ὅπερ οὐχὶ ἀπίθανον.

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης εἶχε πέμψει τὸν ἀκόλουθον αὐτοῦ Μηνᾶν εἰς Πάτρμον, πρὸς ἀνέυρεσιν γυναικὸς τινος, ἧς τὰ ἔχνη εἶχεν ἀπολέσει πρὸ πολλοῦ, αὐτὸς δὲ ἔμεινεν ἐν Βενετίᾳ κρυπτόμενος καὶ μηδὲν ὄρισμένον ἐπάγγελμα ἔχων, δαπανῶν χρήματα ἀρειδῶς πρὸς φιλοφροσύνην τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν κατωτέρων ὀργάνων τῆς Ἐξουσίας, καὶ παραμονεῶν καρτερικῶς τὸν ἐχθρόν του. Καὶ ἐνομιζέτο μὲν παρὰ πᾶσι μυστηριώδες πρόσωπον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτόν, ἕνεκα τῆς πολλῆς αὐτοῦ ἐλευθεριότητος. Παρεῖχε δὲ χεῖρα βοήθειας εἰς τοὺς ἀλιεῖς καὶ λεμβούχους τῆς πόλεως, ἀλλ' οὐδὲνα μισθὸν ἀπῆτει οὐδ' ἐδέχετο. Καὶ ὅμως ὑπῆρχον πλεῖστοι μεταξὺ τῶν γνωρίμων του νομίζοντες αὐτὸν φρενοβλαβῆ· διότι ἄλλως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐρμηνευθῆ ἡ συνεχὴς αὐτοῦ μελαγχολία, τὸ μεμαρμημένον πρόσωπον, τὸ ζοφερὸν βλέμμα καὶ τὸ σιωπηλὸν καὶ σχεδὸν βοδὸν τοῦ στόματός του.

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.